పురాణం
సుబ్రహ్మణ్యశర్మ

35
ఏళ్ళనాటి
ముచ్చటైన
కథ...
ముగ్ధ
మనోహర
వ్యధ

ఒక మహారణ్యం తగులబడిపోతున్నది.

జంతువులు చెల్లాచెదరుగా పరుగులు పెడ్తున్నాయి. బండరాళ్ళు సైతం ఫెటేలు ఫెటేలుమని విచ్చిపోతూ ఎగిరెగిరి పడ్తున్నాయి. చిన్న చిన్న చెట్లు -చిట్టి పొదలు, నిప్పు చుట్టేసుకోగా గాలికి గిర్రున తిరుగుతూ, ఒక చోటు నుంచి మరొక చోటుకి పరుగులెత్తినట్లుగా అనిపిస్తోంది.

పొగ పెద్ద రాక్షసుడిలా లేచింది.

తప్పించుకు పారిపోలేని పక్షులన్నీ, ఆ పొగలో రెక్కలార్చుకుంటూ- ఎగరగలిగినంతగా పైకి పైకి లేచి గిలగిలా కొట్టుకుంటున్నాయి. నేలమీది పుట్టల్లోని, కలుగుల్లోని రకరకాల పాములు దొర్లుకుంటూ, ఎగురుతూ, దూకుతూ, మంటల్ని తప్పుకుందుకు పరుగులెడుతున్నాయి. మొదళ్లు కాలిపోగా పెద్ద పెద్ద వృక్షాలు మండుతూ మండుతూ నేల కొరుగుతున్నాయి. భూమి మంటలతో చిటపటలాడుతున్నది. రామ చిలుకలు పిచ్చుకల దగ్గర్నుంచి పావురాలు డేగలు రాబందులవరకూ ఎగరలేక రాలి పడిపోతున్నాయి. కట్టలు కట్టలుగా వెలికి వచ్చి పరుగులు పెడ్తున్న పాములు తుట్టలు తుట్టలుగా కాలి రాళ్ళ క్రిందకు, లోయల్లోకి పడిపోతున్నాయి.

ఇంతింతలేపి మంటలు!!! రాక్షసి పొగ!! ఈ అందమైన సృష్టియొక్క వినాశమంతా ఎక్కడో నా హృదయంలో జరుగుతున్నట్లే వుంది.

ఆ పొగలు; మంటలు రకరకాల ప్రాణుల హాహాకారాల వెనుక, మీద నుంచి కాలిపోతూ రాలిపోయే పక్షుల రెక్కల గిజగిజల వెనుక ఒక మానవ కంఠం కొద్దిగా వినవస్తున్నది.

ఈ తగులబడిపోయే ప్రకృతివెనుక ఒక మానవ స్వరాన్ని విన్న నా అవస్థ యేమని చెప్పకోను.

గులాబీరంగు లేత పాదాల మీద జీరాడే పాల మీగడ వన్నె కుచ్చెళ్లు- పరిగెత్తుకుంటూ ఆ మంటలలో భగ్గుమండే రాళ్ళను యెక్కి దూకుతున్న ప్పుడు... నవ్వన ఆ చిన్నవదునుమ రెండు చేతులా దొరకపుచ్చుకుని ఆమెతో ఆకాశం లోనికి పరువెత్త గలిగితే... ఆహా వావ్వా?

రాక్షసి పొగ నన్ను చూసి నవ్వింది.

మళ్ళీ ఒక రాబందుల తుట్ట కాల్తూ రాల్తోంది. ఒక మహా వృక్షం మంటల్తో వొరుగుతున్నాది.

అయ్యో!!! అయ్యో!!! ఆ లేత గులాబీ వన్నె పాదాలు? చెదరిచెదరి వేస్తున్నది అడుగులు. బెదరి బెదరి చూస్తున్నది మంటలు.

తెల్లటి కుచ్చెళ్ళ ప్రక్కనుంచి పాములు తుట్టగా దొర్లుకుంటూ పోతున్నాయి. పూల పొట్లాల్లాటి అరచేతులు రెంటితో తామర మొగ్గల్లా, చెమర్చి క్రిందివట్లున్న వక్షః ప్రదేశాల్ని కప్పుకొంటూ ఆ పిల్ల పరుగు లెత్తుతున్నది. పాలరాతి శిల్పంలా చేయి వేస్తే జారిపోయేట్లున్న ఆ మెడ నిండా ముత్యాలు ముత్యాలుగా చెమట పొటమరిస్తోంది. తల అటూ యిటూ త్రిప్పుతున్నది. చెక్కిళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. ఆమె కళ్ళకేసి చూశాను.

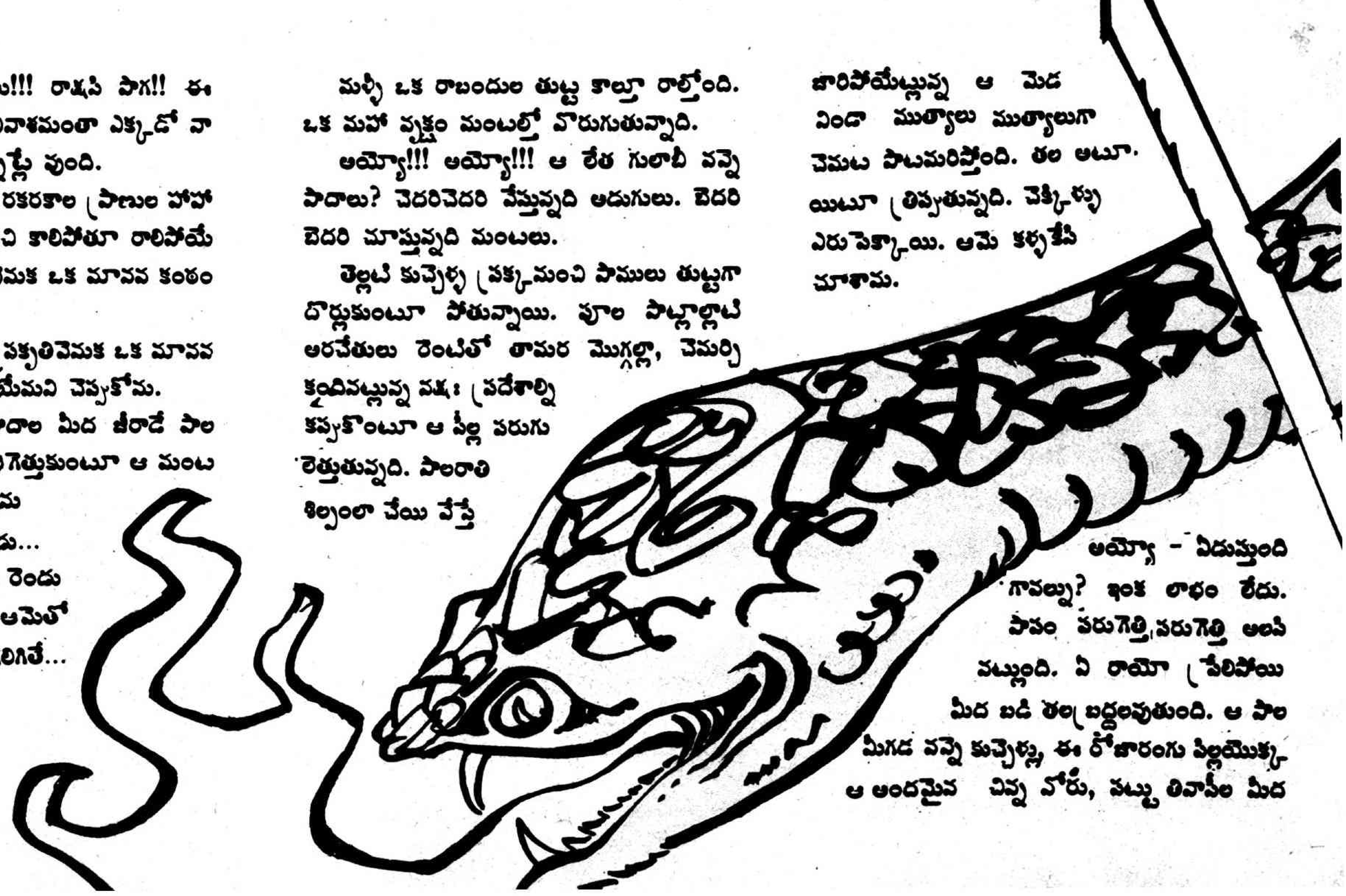

అయ్యో - ఏడుస్తుంది గావల్ను? ఇంక లాభం లేదు. పాపం పరుగెత్తి,పరుగెత్తి అలసి పట్లుంది. ఏ రాయో ప్రేలిపోయి మీద బడి తల బ్రద్దలవుతుంది. ఆ పాల మీగడ వన్నె కుచ్చెళ్ళు, ఈ రోజారంగు పిల్లయొక్క ఆ అందమైన చిన్న నోరు, పట్టు తివాసీల మీద

పరుగెత్తవలసిన పాదాలు, ఇంకా వొణుకుతున్నట్లున్న ఆ పెదవులు అంతా- యిందాకటి చెమర్చి కంది వట్లున్న తామర మొగ్గల జంట, సర్వమూ మగ్గుమగ్గయి బొగ్గు బొగ్గయి కాలిపోవలసిందేనా?

నిలువు నిలువునా నేను దహనమైపోతున్నాను.

ఆ వొణికే పెదాలను పంటితో అణచటానికి యత్నిస్తున్నది వొక్క. కళ్ళ వెంబడి వొక్కొక్క చుక్క రాలి చెంపల మీదుగా పరుగెత్తి టప్పుమని దిగువకు చిందుతున్నాది. పరుగెత్తి అకస్మాత్తుగా

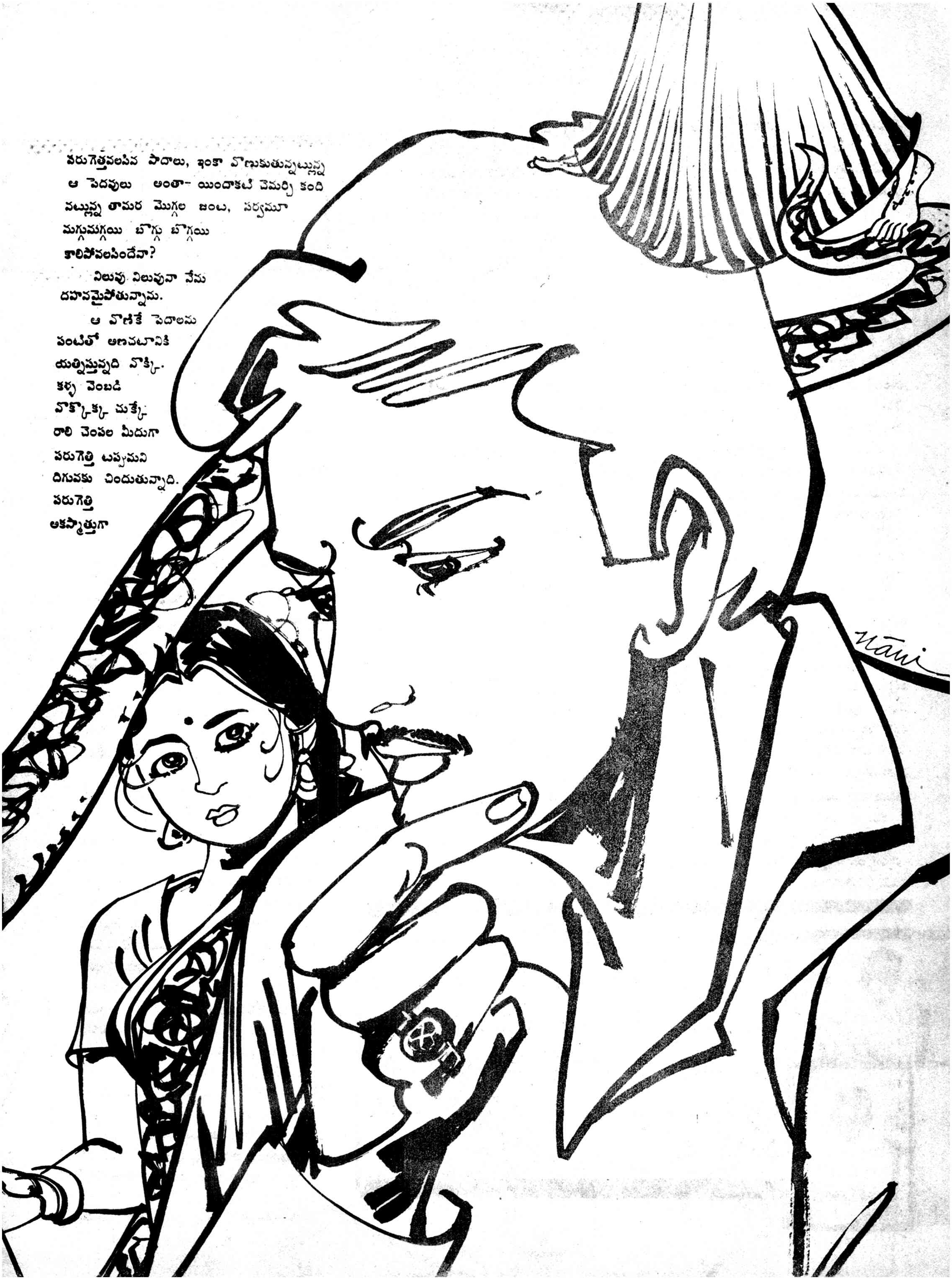

నిలచిపోయిన ఆమె కాళ్ళు కంపిస్తున్నాయి. ఆ తెల్లటి పావడా బరువుగా క్రిందకు లాగేస్తున్నది.

నేను నెత్తి మొత్తుకుంటున్నాను. జుట్టు పీక్కుంటున్నాను. కళ్ళు పొడుచుకుంటున్నాను.

ఆమె రెండు చేతుల్నీ వూపుకుంటూ నిలబడింది. వెనుక తగులబడి పోయే అరణ్యం తరుము కొస్తున్నది. నా మట్టుకు నేను ఆ మనోహరమూర్తిని ఎత్తుకుని పారిపోగలిగితే... రక్షించుకోలేనా అని నాపోతున్నాను. ఆ పిల్ల అంత ఎత్తు నుంచీ నేను చూస్తూండగా వురికింది. వురికి- నా గుండెల మీద వచ్చి పడింది.

నేను నిద్రనుండి మేల్కొన్నాను. కన్న భీభత్సంతో నా మెదళ్ళోని నరాలన్నీ సడలిచ్చేశాయి. నేను చూసిన సౌందర్యంతో నా హృదయం నిండుగా వూరింది.

రోజావన్నె పిల్ల నా కళ్ళలో మెసుల్తున్నాది.

గదికి తాళం వేసి క్రిందకు దిగి హోటల్లో బల్ల ముందు వచ్చి కూర్చున్నాను. దీపాలు మసగమసగ్గా వెలుగుతున్నాయి. నేను కూర్చున్న చోటు నుండి చూస్తే ఖణఖణ మండే పెద్ద పొయ్యి, దాని ముందుగా ఒక ముసలావిడ అవుపించారు. చుట్టూ గోడలు వలవల్లగా మసిబారివున్నాయి.

చప్పట్లు, గోలగా నవ్వు వినిపించి, భరించలేక తలెత్తి ప్రక్కకు చూశాను. డబ్బుల బల్ల దగ్గర కుర్చీలో మిలమిలా మెరుస్తున్నె రెండు కళ్ళు. బాగా ఎదిగినా నడుం వంగిపోయింది. పిడతలా తల, అతికి నట్టున్న ముక్కు, బాకాలాంటి నోరు, దొప్ప చెవులు, వుండి వుండి లేచి ఒక చేత్తో ముందుకు వంగి 'సర్వరు' గుడ్డల్ని పీకుతున్నాడు. బొత్తాములు పెట్టని బాగా వొదులుగా వ్రేలాడే చొక్కా, ఆలివు రంగు నిక్కరు - ఆ నిక్కరు జారిపోయి మోకాళ్ళ మీదకు వచ్చి నిలబడింది.

కమ్మటి కాఫీని ఆప్యాయంగా చప్పరిస్తుండగా గ్రద్ద ముక్కు, చీకట్లో మెరిసే ఆ అయోమయ దృక్కులు, నా వైపు తిరగటంతో సగం కాఫీ అట్టే విడిచి లేచిపోయాను.

పొయ్యి మంట ముఖాన కొట్టగా చెంగుతో వొత్తుకుంటూ ముసలమ్మ 'రాత్రి భోజనం గదిలో పెట్టమంటావా? నాయనా' - అంటూ వచ్చింది.

'అక్కర్లేదమ్మా- రాత్రి మరిక రాను. నాకు డ్యూటీ ...' అనేసి వెళ్ళి పోతూండగా వెనుక నుంచి వచ్చాయి మాటలు.

'పెద్దదాన్ని, కూర్చునే వో కునుకు తీస్తుంటాను. బద్ధకించేవు నాయనా లేపడానికి...'

'అయ్యో పాపం మంచి మనిషి, అనుకుంటూ అడుగులు ముందుకు వేస్తున్నాను. కాని ఆ వెర్రి పిల్లాడు చూపుడు వ్రేలు ఆడిస్తూ నా మీద మీద కురుకుతున్నట్లే అనిపించసాగింది.

గుండెలలో నిండుగా దూకి నన్ను మధుర స్రవంతిలో వోలలాడిస్తున్న నా రోజారంగు పిల్ల యింకా అక్కడే వున్నట్లు తోచి అరచేత్తో ఛాతీ రాసుకుంటూ రాతి మెట్లు దిగిపోతున్నాను. దిగితే యిక నున్నటి సిమెంటు రోడ్డే... మనుష్యుల ఆకారాలు వివిధ వాహనాలు అన్ని వైపుల నుంచీ కదుల్తున్నాయి.

నేను ఎక్కి దిగుతున్న రాతి మెట్ల క్రిందుగా మురికి కాలువ నెమ్మదిగా పారుతోంది. కొంచెం సమీపంగానే లాంతరు స్తంభం యొక్క వెల్తురులో ఒక సన్నటి నీడ కదుల్తూ యిటువైపే రావటం గమనించాను. చాలా నెమ్మదిగా కదుల్తున్న ఆ నీడతో బాటు టక్కుటక్కుమనే కటువైన శబ్దం కూడా విన్నాను.

ఎవరో కుంటిపిల్ల నా వైపే చూస్తూ ఆగింది. వూత కర్రమీద ఆనకపోయినట్లయితే నేను అకస్మాత్తుగా ఎవరో ముష్టిపిల్ల అనే నిర్ణయానికి వచ్చిన వచ్చి వుండకపోదును. చంకలో కూజా పొందికగా యిమిడివుంది. బహుశా నీరు తెస్తూండవచ్చు. నడినెత్తిన కాస్తంత పల్చగా జుట్టు కోల ముఖం, పాపట నుంచి కనుబొమల మధ్యకు ఎంత దూరమో సరిగా యించుమించు అంతేదూరాన చిబుకమూ లోనికి దిగిపోయిన గుంటకళ్ళు - ఆ చీకట్లో రెండు మిణుగురు పురుగుల్లా అనిపించక మానదు. ఒక

కాలు మెలిదిరిగిపోయి వ్రేలాడుతుంది. ఇకముందు యెప్పుడైనా ఆడదానిపట్ల యే విధమైనటువంటి మమకారంగాని పెట్టుకోదల్చుకున్నట్లయితే యీ మనిషి ముఖం ఒక్క మారు కూడా మగవాడు చూడకూడదు.

అసహ్యంతో నిండిన మనస్సుతో జేబులో నుంచి రెండణాల కాసును తీసి 'ఎందుకట్లా నిలబడి చూస్తావు? ఫో... ఫో ...' అని ఆ మెలిదిరిగి పోయిన పాదాల వద్ద పడేటట్లు విసిరేసి గబగబా రోడ్డుమీదకు నడవబోయాను.

నా వెనుక పెద్ద చప్పుడయింది.

ఆ అవిటిపిల్ల మెట్ల దగ్గర కూజాను ఎత్తేసింది. ఆ నీళ్ళు, మన్ను అంతా చింది నా బట్టల మీద కూడా వెనుక కొంత పడొచ్చు. నేను విసిరేసిన బేడ కాసు మాత్రం నేల మీద నీళ్ళమధ్య బురదలో మెరుస్తోంది. అందులోనే ఆ అవిటిపిల్ల చంకనుండి రాలిన వూతకర్ర కూడా పొర్లాడుతోంది.

'నేనేమీ ముష్టిపిల్లను కానండీ...' అన్న గొంతు వినిపించి నన్ను కమిచీతో బాదినట్లు కాగా అదే పనిగా పరుగెత్తినట్లు నడిచాను. వీథి మలుపు తిరిగి మరో లాంతరు స్తంభం వరకూ వచ్చాక గుండె తడిమి చూసుకున్నాను. రోజారంగు పిల్ల - లేదు. స్మృతే మిగిలింది.

ఎంత ప్రయత్నించినా మీద మీదకు వస్తూ చూపుడు వ్రేలాడించే వెర్రి పిల్లాడూ, మెలిదిరిగి పోయిన కాలుతో వూతకర్ర టక్కు టక్కు మనిపిస్తూ నా హృదయంలోనుంచి రోజా రంగు పిల్లను తరిమేసిన ఆ కుంటిపిల్ల - వీళ్ళే మిగిలారు.

లేత గులాబీ వన్నె పాదాలు పాల మీగడ రంగు కుచ్చెళ్ళు, వొణికే పెదాలు చిన్న నోరు పిట్టలాటి నడుమూ అన్నీ మాయమైనై. వీటి స్థానే నడినెత్తి నుంచి పాపట, కోలముఖమూ మిణుగురు పురుగుల్లాటి కళ్ళు పదేపదే జ్ఞాపకానికి రాసాగాయి. మనస్సులో యేడ్చినంత సేపు యేడ్చాను అంతు చిక్కని రోజారంగు పిల్లకోసం. నాకు చేతయినన్ని రకాలుగా తిట్టుకున్నాను ఆ రెండు ముఖాల్నీ.

చివరికి రెంటిని నిత్యమూ చూడ్డం నుంచి తప్పుకోవడం కోసమైనా ఆ హోటల్నుంచి మకాం ఎత్తటం వరకూ బుర్ర పాడుచేసుకుని ఆలోచించాను. ఆ రాత్రి రాత్రల్లా నిజంగా ఒక మహారణ్యం తగలబడి పోతున్నట్లే వుంది నా మెదడులో!

ఏమైనా పది గంటల వరకూ లేవకూడదనే

తెలుగు కథకి అంతర్జాతీయ ఖ్యాతి తెచ్చిన 'నీలి' కథ చాలా మందికి సుపరిచితం అయినదే. 1953లో ఆంధ్రపత్రిక ద్వారా 'న్యూయార్క్ హెరాల్డ్ ట్రిబ్యూన్' పత్రిక నిర్వహించిన ప్రపంచ కథల పోటీకి యిది ఎంపికైంది.

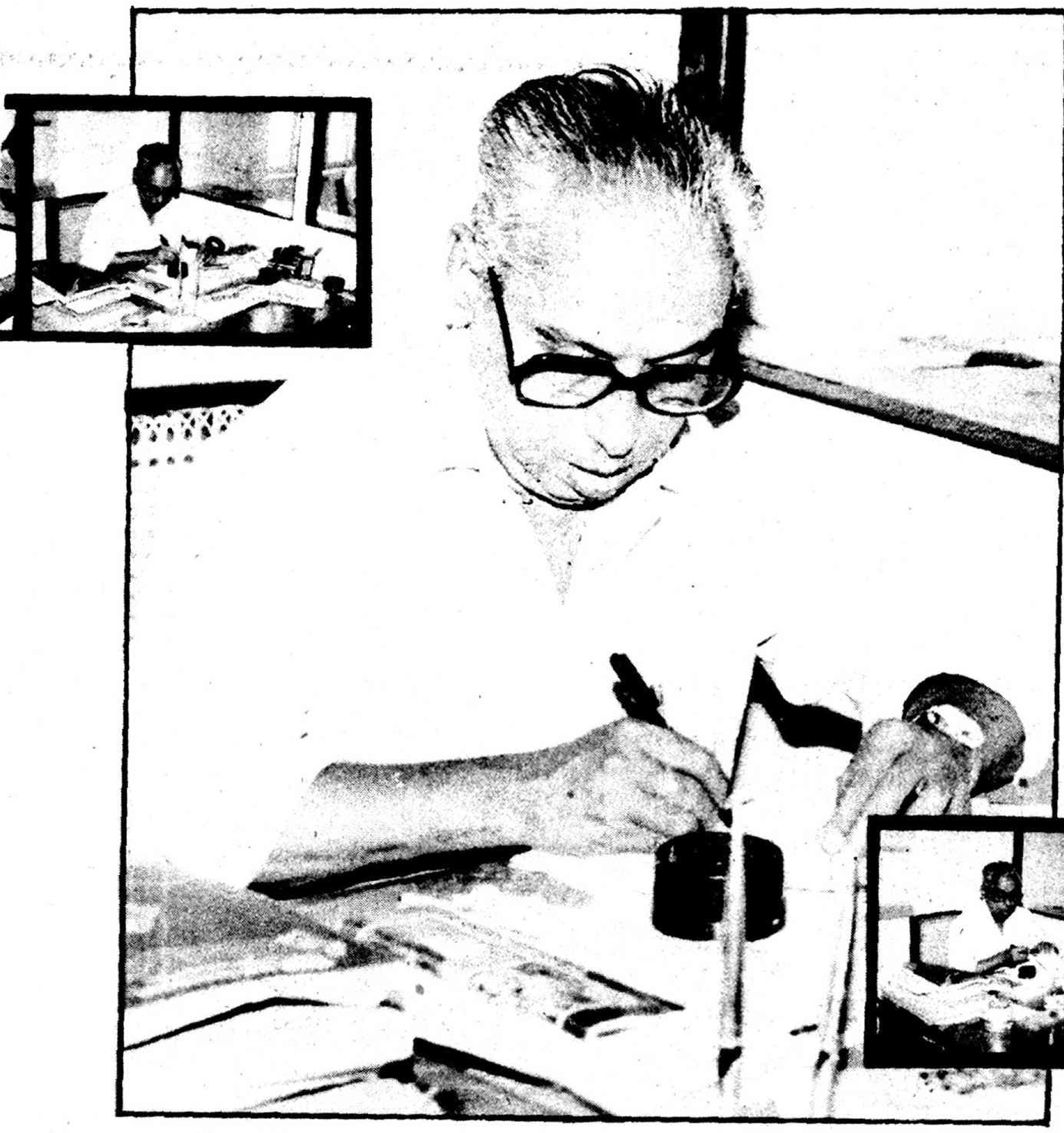

"ఈ తగులబడిపోయే ప్రకృతి వెనుక ఒక మానవ స్వరాన్ని విన్న అలౌకిక వేదనా చేతనకి దర్పణం" 'నీలి' కథ అందుకోండి.

తలుపుతో ముసుగుతన్ని పరున్న నేను యెవరో తలుపు మీద దబదబా బాదటంతో విసుక్కుంటూ లేచాను. 'గది తుడవమంటారా?' అంటూ వచ్చిన హోటలు కుర్రాణ్ని 'ఛీ పొమ్మని' గసిరేశాను. ఆ వుదయం వరండాలో పచార్లు చేస్తుండగా మునలమ్మ గారు వచ్చింది. ఆవిడకు కొంచెం కోపం వచ్చి వుండాలి రాత్రి భోజనానికి రానందుకు.

'కూజాలో నీళ్లు పట్టమని, గది శుభ్రం చెయ్యమని కుర్రాణ్ని పంపిస్తే కొట్టవచ్చావుటగా నాయనా, నేనే తీసుకుపోదామని వచ్చాను. నీకు ఎల్లాంటి పిల్లలు పుట్టుగొస్తారనీ ... యింకా బలమైన ఆహారం తింటే —'

నేను చచ్చిన సిగ్గుపడి పోయానల్లే వుంది.

ఏళ్ళ తరబడి శాశ్వతంగా హోటళ్ళకు అంకితమయ్యే నా జీవితం జ్ఞప్తికొచ్చి నవ్వుకొన్నాను. బహు బద్ధకస్తుడిగా జీవించటంలో నాకు నేనే తీరని అన్యాయం చేసుకుంటున్నానేమో అనిపిస్తోంది. ఇక యీ వయస్సులో యేర్పడ్డ అలవాట్లు జీవితం పొడుగునా మారవు. ఇల్లు కాపురం పెళ్ళాం పేరు చెప్పకొని యెప్పుడో తొంగిచూడబోయే నాక క్రొత్త అమ్మాయి — యీ వూహలు ఎంతో దూరాన వర్షించని మేఘాల్లా పరుగులు పెడ్తాంటే, నిన్న సాయంత్రం వరకూ కనిపించిన రోజారంగు పిల్ల తలపులు తిరిగి నాలో చిందులు త్రొక్కసాగాయి.

వయస్సులో అమ్మాయిలు చాలామంది బావుంటారనే అభిప్రాయం నాకుంది. అందుచేత పెట్టె బండ్లలో స్కూళ్ళకు పోయే అమ్మాయిలు, సాయంత్రం బీచిలో వరసగా కూర్చుని యిసుకలో కేరింతలుకొట్టే ఆసుపత్రి నర్సులు, సినిమా హాల్లోని జంటలను విడదీస్తే వచ్చే ఆడముఖాలు యిన్ని చూస్తాంటే యిన్ని సంవత్సరాలుగాను వీట్లలోని యే ముఖాన్ని గాని నాకుగాను కావాలని అనుకోలేదు. కాని వానలో యెండలో గొడుగులు పుచ్చుగొని చేతిలో చిన్న సంచీ అరికాళ్ళకు తొడిగిన చవక రకం చెప్పలతో స్కూళ్ళకు పరుగెత్తే మిస్సమ్మల్ని చూసినప్పుడల్లా జాలిపడేవాడ్ని. డబ్బు పొదుచేసకొని జీవితాన్ని లక్ష్యం చెయ్యక బహు బద్ధకస్తుడిగా నేను గడిచిన దాన్లోకల్లా యీ అనుభవాన్నే పదిలంగా జీవితాంతంవరకూ గుర్తుపెట్టుకోవలసి వుంటుంది.

తువ్వాలు బుజాన్నేసుకుని హోటలు నుయ్యి ప్రక్కకు చేరాను. బాగా ప్రొద్దెక్కడం చేత అప్పుడే చాలామంది అక్కడ పోగయ్యారు. మాట్లాడే వాళ్లు మాట్లాడుతున్నారు. ఎండ పొడుచుకొస్తోంది. ఒక ప్రక్క మంచి నీరు తోడుకొని స్నానం చేస్తున్న నాకు మాతిగట్టుకు ఆన్చిన కుంటివాళ్లు చంకన బెట్టుకునే వూతకర్ర హఠాత్తుగా అగుపించింది. ఆ ప్రక్కనే ఎర్రటి కెంపురంగు పరికిణీ పువ్వుల వోణి పిల్ల కూర్చుని చాలా కూజాలను ముందేసుకుని ఒక్కటొక్కటే శుభ్రం చేస్తున్నది. అట్లా తొలిచిన కూజాల్లోకి ఒక కుర్రాడు నీళ్ళు తోడి నింపుతున్నాడు. ఆ ముఖం చూడవలసి వస్తుందేమోనని ఆతృతగా రావడంలో వాళ్ళు కూడా సరిగా రుద్దుకోలేదు.. బహుశా నా కూజా కూడా అందులో వుండవచ్చు కదా అని తోచింది. గుర్తుకోసం నా కూజా మీద చాకుతో 'S' అని చెక్కాను కూడా.

మరో గంట గడిచాక కారిడారులో 'టక్కు టక్కు'మనే కర్కశమైన ధ్వని వినవచ్చింది. ఆ కుంటిపిల్ల యీ హోటల్లోనే పని చేస్తుండాలి; పొట్ట కోసం కష్టపడ్డానికి మగవారిలా ఆడవాళ్ళు పనికిరారనే అభిప్రాయం నాకుంది.

కుర్రాడు కూజా తెచ్చి కిటికీలో వుంచుతుండగా ' ఆ టక్కుమనే దేనిట'ని అడిగాను.

'అదా - నీలి బాబూ నీలి, గదులూడుస్తుండాది.

'ఆహా' అని తలవూచాను.

'హోరి వూసే అక్కర్లేదుబాబు! ఆయమ్మి గొడవేటో... పనేటో ... అనేసి కొంచెంగాను నవ్వి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ కెంపురంగు పావడా టక్కుటక్కుమనే ఆ కర్రతో నా గదిలోకి రాకుండావుంటే చాలు అనుకుని లేచి వెళ్ళి తలుపు గెడేసొచ్చాను.

గది ఇంకా సర్దలేదు. ఎక్కడ వస్తువులు అక్కడ చెల్లాచెదురుగా పడివున్నాయి. క్యాంపు కాటుమీద పరిచిన హోల్డాలు బెల్టులు నిన్నటి కలలోని కాలిపోయి దొర్లుకుపోతున్న పాముల్లా వ్రేలాడుతున్నాయి. నా పెట్టెమీద పారేసిన దుస్తుల జతలు, కొంకిన వ్రేలాడుతున్న పంట్లాములు గ్రద్దలూ-రాబందుల్లానూ, గది గుమ్మం వద్ద పేర్చిన బూడ్సులు బండ రాళ్ళలానూ కనిపించాయి.

(ఇంకావుంది)